

עונג שבת (21)

את הדשא והעצים, ביום הרביעי את המאורות, ביום החמישי את הדגים, ולבסוף ביום הששי את החיות ואת האדם. בששת הימים הללו הקב"ה כביכול היה עוסק ביצירה ובריאה. ביום השביעי חזר לגדלות שלו, כך גם אנו עושים בשבת כביכול הוא אמר: אני לא כאן, אני חוזר לגדלות שלי. זוהי שבת. ששה ימים אנחנו חיים בתוך העולם. יוצאים לעסקים, עמלים להביא פרנסה וכו'. כמובן מתפללים שלוש תפילות ביום, אבל סוף כל סוף התפילה היא הקדושה בתוך העולם שלנו. בשבת קודש, אנחנו חוזרים לקדושתו של הקב"ה. כפי שהקב"ה עצר את הבריאה, וחזר לגדלותו שלו, כך אנו עושים בשבת.

נפש שמשון "שבת קודש" מאת הרב פינקוס זצ"ל

שבת: דביקות בה'

שבת היא כעין ימי ה"שבע ברכות", של החתן והכלה. בימים אלו לא עושים מלאכה, רק חיים יחד. בשבת קודש עלינו לחיות עם השי"ת. כיצד? ע"י שיושבים עמו בפרטיות ונזהרים שלא יהיו לנו עניינים אחרים חוץ מקדושה. לחיות בביתו של ה', לאכול משולחנו, להבין שהבגדים שלובשים בשבת אלו בגדי כהונה. ואם זוכרים שזו שבת, כשחיים עם השבת, אין גדלות שא"א להגיע אליה עם השבת! "וברכתו מכל הימים וקדשתו מכל הזמנים". ללא הערכה אמיתית של השבת, שבת תהיה היום הריקני ביותר. וכמו במשל של החתן והכלה, אם הם אינם אוהבים אחד את השני, אם הם כועסים אחד על השני, ועל אחת כמה וכמה אם אינם יודעים האחד מקיומו של השני, הם יוכלו לחיות יחד במשך עשרים וחמש שנים ושום קשר לא ייווצר ביניהם! רבים מאתנו כבר עברו מאות שבתות עם השי"ת, ואף אמרו "בואי כלה בואי כלה", ועדיין אינם יודעים בבית של מי הם חיים, איזו גדלות הם חווים. ולכן שבת אחרי שבת, אוחזת בהם תחושת ריקנות.

"זכור את יום השבת", תדע בביתו של מי אתה חי, מי השותף שלך, תדע לכבוד מי מדליקים את הנרות, לפני מי עורכים את השולחן, עבור מי מבשלים, ועל מי רוצים לעשות רושם עם השמלה חדשה, ויחד עם זאת לא להפריע לשבת, לא להכניס עיתון לתוך השבת, לא לדבר פוליטיקה בשבת. "וביום השביעי התעלה וישב על כסא כבודו", נמצאים בבית המקדש. אם אדם נכנס לבית המקדש והוא מבין שזהו בית ה', יוכל לשאוב משם רוח הקודש. אבל אדם שאינו מודע לתוכן הפנימי של בית המקדש, אם היה נכנס לשם, היה רואה לפניו פשוט בית מטבחיים ענק, הרבה בשר והרבה דם. אדם

היוצא מפי יעשה

שכרו הרבה מאוד על פי פעלו, איש על מחנהו ואיש על דגלו.

בספר "זכור ושמור", מביא הרב נחמן וילהלם את המעשה הבא: פעם גזרה מלכות רוסיה לעקור יהודים מבתיהם ולהרחיקם ממקום מגוריהם. כשהובאו הדברים לפני רבי שמואל אליהו מוולוז'ין זצ"ל אמר: בזמירות שבת אומרים אנו: "שכרו הרבה מאוד על פי פעלו", ולכאורה יש בלשון זו סתירה, האם השכר הוא "הרבה מאוד", או שמה רק "על פי פעלו" ותו לא. אלא אמר רבי שמואל אליהו, כונת הפייטן לומר כך: שכרו הרבה מאוד, ומהו אותו שכר מרובה? על פי פעלו, שמה שעושה נפעל על פיו, כאומרם ז"ל: צדיק גזור והקב"ה מקיים. ולכן אני גזור: איש על מחנהו ואיש על דגלו, שכולם ישארו במקומותיהם ולא יגלו למקומות אחרים. וכן היה.

ומתוך האור שבת קודש א'

העבודה המעשית: זכור ושמור

עבודת השבת מורכבת משתי פעולות עיקריות. קודם כל מוכרחים לדעת שישנה שבת, "ראו כי ה' נתן לכם את השבת" (שמות טז, כט). אם לא יודעים שזו שבת, אם החתן לא יודע שהכלה נמצאת, לא יעזור כלום. לפני הכל צריכים להבין ולהאמין שזהו יום שאפשר לנצל אותו לגדלות ולקריבת ה' יותר מכל זמן אחר. שנית, אחרי שידעו שזו שבת, העבודה המעשית היא: יצירת פרטיות בינינו לבין השי"ת, לשמור על השבת שתהיה מיוחדת לך ולהשי"ת. לכל יום טוב ישנה מצוה מיוחדת, לשבת ישנה מצוה עשה אחת ולא אחת. המצוה של שבת היא "זכור את השבת" (שמות כ, ז), והלאו הוא "שמור את יום השבת" (דברים ה, יא), לא לחללו. המילה שבת אף היא מלשון שביתה. בששת ימי המעשה עשה הקב"ה את מלאכתו, וביום השביעי שבת, נח ממנה. מה פשר הדבר? האם הקב"ה היה, חלילה עייף, שהוצרך לנוח? יתירה מזה, הרי בגמרא (מנחות כט:) מבואר, שהקב"ה ברא את העולם ע"י אמירת האותיות יו"ד וה"א. ע"י הה"א ברא את כל הבריאה, כל היקום, וע"י היו"ד ברא את העולם הבא. והרי אפילו אדם, אם היה אומר האות ה"א במשך יום שלם לא היה מתעייף... מהו, אפוא עניינה של אותה מנוחה של הקב"ה אחר בריאת העולם.

אלא ששביתה אין פירושה מנוחה, כי אם הפסקה, ששה ימים ה' ברא את העולם. ביום הראשון את השמים והארץ, ביום שני הבדיל בין מים למים, ביום שלישי

מרשות לרשות, כן יראו עינינו וישמח ליבנו בבנין בית המקדש, במהרה בימינו אמן.

ומתוך האור שבת קודש א'

הלכה: נשיאת כפים

כתב הפסקי תשובות (סימן קכח אות א'): וטעם הדבר שברכת ה' לבניו צריכה לבוא אליהם דרך הכהנים ואינה נאצלת ישר מן השמים לבני ישראל מבאר החינוך (מצוה שע"ח): שחפץ השי"ת בטובו הגדול לברך עמו ע"י המשרתים החונים תמיד בבית ה', וכל מחשבתם דבקה בעבודתו ונפשם קשורה ביראתו כל היום, ובזכותם תחול הברכה עליהם ויתברכו כל מעשיהם ויהי נועם ה' עליהם. והשפעת הברכה תלויה בקיום "ושמו את שמי על ב"י", דהיינו ע"י שעם ישראל משיבים אל לבם את האמונה וההכרה בו יתעלה לקבל עליהם עול מלכותו להאמין שכל הטובות מושפעות ממנו יתברך ושהוא מקור הברכות ובזה מסייעים להשפעת הברכה ולקבלת השפע העליון, ובזה ממשיכים את חוט החסד המקיים את אומתנו, ואחריה כל העולמות כולם.

פסקי תשובות חלק ב'

פתגם: בודד הוא אדם כל עוד לא מצא את עצמו

ספר "שמחלה"

חקירה: מעילה: ההוצאה לחולין גורמת את חיוב המעילה, או שחיוב המעילה מוציא לחולין (קובץ הערות נה-א) *ספר "קובץ יסודות וחקירות"*

סיפור: חולה מדומה

פלוגי נכנס אצל בעל הבית יודע תורה והציג את עצמו כתלמיד חכם חולה, הזקוק לתמיכה. תהה בעל הבית על קנקנו ומצאנו בור ועם הארץ, סיכם ואמר: לא תלמיד חכם חולה אתה, אלא עם הארץ בריא.

ספר "חזק וחלק חלק ב" (סח)

שבת שלום!

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, צדוק בן מרים, ויקטור חי בן יקוטה. זיווג טוב לשלמה בן אסתר, זרע של קיימא למרים ברכה בת מלכה ולאריה יעקב בן חוה. נשמת של: ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, דניאל בן רחל, עמנואל בן ארנסט אברהם, רפאל שלמה בן אסתר, חוה בת צביה, מיה בת רחל.

כזה, מה כבר היה יכול לקבל בית קדוש זה? שבת קודש היא בית המקדש, אבל עלינו לזכור שהיום שבת. במשך עשרים וארבע השעות הללו, כשיושבים בשולחן שבת, יש לזכור אצל מי אנו מתארחים. הסתירה הגדולה ביותר לשבת היא דיבור דברים בטלים, קריאת ספרי חול, ושאר הבלים. יש לזכור את השבת, להתבונן לקראתה באופן מכובד, שתתאים לכבוד השי"ת, לקבל את פניה כראוי. וכששבת יוצאת להיפרד ממנה בצורה היפה ביותר. אם אומרים יפה שלום לה', הוא יבוא שוב. אבל אם מסתכלים בשעון מתי כבר תצא שבת, וכשמגיע הזמן אומרים "ברוך שפטרני", הרי ששוב הוא לא יבוא, חלילה. אם רק לא נהרס את השבת, הכל יבוא מעצמו. בשבת קודש השי"ת נמצא אתנו, וטמונה ביום הזה גדלות אינסופית, אהבה אינסופית ודביקות אינסופית שכל אחד ואחד מאתנו, אם רק ירצה באמת, יוכל לזכות להן בעז"ה.

נפש שמשון "שבת קודש" מאת הרב פינקוס זצ"ל

המקדש השלישי ירד מן השמים גם בשבת

אוהבי ה' המחכים בבנין אריאל

בספר "שבט מיהודה" כתב לדקדק בלשון הפייטן, שלכאורה היה צריך לומר "המחכים לבנין אריאל", ולא "בבנין אריאל"? הוא פרש על פי קבלת חז"ל שבת המקדש השלישי, העתיד לבוא, יבוא מן השמים כשהוא משוכלל ובנוי, על כן לא מתאים לומר: "המחכים לבנין אריאל", כי אז יהיה במשמע שאנו מחכים שיבנה, ובאמת הוא כבר בנוי, על כן התחכם ואמר: "המחכים בבנין אריאל", רוצה לומר שאנו מחכים לראות בעינינו את אותו בית המקדש שכבר הוא בנוי, עומד על מכונו. לכאורה כשמגיעה השבת, עלולה התוגה להתרבות על זו שקימת בימות החול. כי בימות החול אנו מחכים לו בכל יום, בכל רגע, שיבוא. כמו שהיה בגאולת מצרים, שברגע אחד נקבצו באו יחדיו מכל ארץ מצרים שנאמר: "ואשא אתכם על כנפי נשרים" (שמות יט, ד). כמו כן לעתיד לבוא מיד כשיתקבצו לירושלים, ברגע אחד יוכל בית המקדש להיות משוכלל ובנוי לפנינו. אמנם כל זה בימות החול, אבל בשבת קודש, שאין בנין בית המקדש דוחה שבת, כמבואר בגמרא (יבמות ו), אם כן כשנכנסת השבת מתרבה התוגה. על כך אומר הפייטן שאין כל מקום לתוגה, ואפשר בהחלט לשמוח ולחכות גם ביום שבת קודש לבנין המקדש מאחר שהוא יבוא משוכלל ובנוי לפנינו. ממילא השבת שוה בזה לימי החול. לפי זה כך הוא המשך הפיוט: "אוהבי ה' המחכים בבנין אריאל", שמחכים לבית המקדש שיבוא משוכלל ובנוי מלמעלה, "ביום השבת שישו ושימחו", גם בשבת אין אתם צריכים להתעצב על שביום זה לא יבנה בית המקדש, כיון שהוא יבוא משוכלל ובנוי מלמעלה. ממילא אין בזה כל עיכוב מצד השבת. הראיה לכך: "כמקבלי מתן נחליאל", כמו ששמחו בדור מקבלי התורה, שנתנה בשבת קודש, על אף שהיתה שם הוצאה

יוסף גרמון כולל עקס לע בען
לכל עניני הדף נא לפנות במייל ל:
germon73@hotmail.fr
ניתן למצוא את העלון
www.kollel-aixlesbains.fr